

SLADKÝ ŽIVOT

Maisey Yatesová

Králův
bratr

MAISEY YATESOVÁ

KRÁLŮV BRATR

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

není mnoho horších pocitů, než když člověk přijde o svobodu, možnost rozhodovat sám za sebe. A přesně to je společným motivem všech příběhů, jež si tento měsíc můžete v edicích Sladký život a Sladký život Duo přečíst.

Micah (Zasloužím si to!) vyrůstal ve stínu násilnického otce, který měl na něj přehnané nároky. Violet (Důkaz jejich vášně!) musela od rodiny, která ji dusila, utéct na druhý konec světa, z Nového Zélandu až do New Yorku, aby našla sama sebe. Eva (Po čem touží více) obětovala celé roky tomu, že si nechala lít do duše jed panovačnou matkou, která ji ovládla natolik, že kvůli ní jí málem proklouzlo mezi prsty životní štěstí. Cairo (Královův bratr) musel Ariel, ženu, kterou miloval, připravit o svobodu, protože to slíbil bratrovi. A Ariel, jež byla panovníkovi exotického Nazulu zaslíbená již jako dítě, si svobody také moc neužila. Princezna Charlotte (Rebelčina noc) byla pouze „náhradnicí“, mladší sestrou korunního prince, a očekávalo se od ní, že udělá, co po ní rodiče budou chtít – včetně toho, že se provdá za dohodnutého muže. A náhradníkem v rodinném impériu byl i Tiziano (Co se nedá předstírat), od něhož se také očekávalo, že se ožení s ženou, již mu vybral jeho bratr.

Samozřejmě se všichni vzbouří a cestou za svobodou dosáhnou ještě něčeho mnohem cennějšího – lásky.

Takže příjemné čtení!

*S láskou
Váš Harlequin*

Maisey Yatesová

KRÁLŮV BRATR

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Forbidden to the Desert Prince

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Maisey Yates

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-281-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-282-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-283-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Utikej.

Ariel Hartová vytřeštila oči na textovku. Na okamžik ji připravila o dech. Věděla, že tahle chvíle může nastat. Chtěla věřit, že je na ni připravená.

„Drahá,“ pokoušela se ji kdysi matka uklidnit, „je už přece léta za mřížemi. A možná ve vězení zemřel. Nemůžeš vědět, jestli si pro tebe vůbec někdy přijde.“

Jenže ona to věděla. *Tvůj otec se zapletl do věcí, do kterých se vůbec plést neměl, a tebe využil jako šachovou figurku...*

Teď není čas na sebelítost, Ari, vzpamatuj se.

Rychle se svlékla z kašmírových tepláků a měkkého svetru s irským vzorem a vyměnila je za černé legíny a černou mikinu s kapucí, která jí připadala tuhá jako karton. Přes vlasy si nasadila kapuci a pečlivě pod ni skryla všechny jejich platinově blond prameny. Obula se do černých tenisek, zvedla černou brašnu a naposledy se rozhlédla po útulném pařížském bytě.

Cítila ses tu bezpečně.

Byl tu klid. Všude světle růžová a uklidňující tříslová.

Vytvořila si tu nový život, začala slibnou kariéru... a teď si v něm v černém úboru připadala jako zlodějka z komiksu.

Už dlouhá léta žila s pohledem upřeným přes rameno. Stěhovala se z místa na místo, používala falešná jména. Jak ubíhal čas, zdálo se vše stále nepravděpodobnější, nikdy se ale docela nezbavila obav, že se to jednou přece jen stane. I tady, v pařížském bytě, měla u dveří připravené zavazadlo na další cestu do neznáma.

Nevěděla, jestli je Rijáz, její snoubenec, pořád naživu. A nevěděla ani, jestli stále žije i jeho bratr Cairo.

Nejistota o jejich osudu byla jedním z mnoha důvodů, proč se s matkou nikdy neobrátily na policii nebo velvyslanectví. Kdo by uvěřil, že je i po patnácti letech ohrožují lidé z cizí země, kteří mohli být celou tu dobu docela dobře po smrti?

I tak ale v hloubi duše věděla, že si pro ni snoubenec jednou přijde. S bolestí v duši si uvědomila, co vše tu za sebou nechává. *Nebudeš módní návrhářka, znovu budeš uprchlice.*

Na lítost teď ale nebylo místo. Věděla, že se ocitla v situaci, kdy jde o život a o smrt. Na sebelítost jednoduše nebyl čas.

Litovala se už před dvaceti lety, když zjistila, že ji v osmi letech otec zaslíbil cizímu muži. Litovala se, když procházela třpytivými sály královského paláce v Nazulu, prohlížela si jeho nádherné mozaiky a sedávala u fontán, kde v suchém pouštním vzduchu omamně voněly bělostné květy pomerančovníků.

Litovala i toho, jak její otec využil přístupu, který jejím prostřednictvím získal do paláce, k pomoci při přípravě převratu, který svrhl nazulskou královskou rodinu a po kterém zůstal šejk s manželkou po smrti, starší syn ve vězení a mladší nezvěstný.

Cairo.

Nemyslela na něj často, přinejmenším se o to snažila.

Na mladšího z bratrů, chlapce s pohotovým úsměvem a poutavýma tmavýma očima, tolik jiného než

byl ten, kterého si měla brát. Na chlapce, který se stal jejím přítelem a důvěrníkem a který jí pak zlomil srdce.

Bylo jí tehdy sotva třináct. Seděla právě na dvoře paláce, opalovala se na palčivém pouštním slunci a trucovala.

„Nebaví tě to tu, *jamár*?“

„Je hrozné horko.“

„Taková už je poušť.“

„Chci se vrátit do Evropy. Nesnáším to tady.“

„Do Evropy? Jsi Američanka, ne?“

„Půl roku žijeme v Paříži.“

„Ach, to je hezké.“

„Hezčí než tady.“

„Řekni mi, nesnášíš tenhle kraj jako takový, nebo kvůli plánům, které s tebou má?“

„To je přece jedno a totéž.“

„Myslím, že ne. Kdyby ses rozhlédla kolem, možná bys zjistila, že kraj a plán se nepřekrývají. A možná... možná by se ti nakonec mohlo zalíbit.“ Natáhl ruku, utrl ze stromu pomeranč a podal jí ho. „Tyhle stromy ještě plodí. Nemůže tu být všechno špatné. Přemýšlej o tom, *jamár*.“

Jamár, můj Měsíci. Nikdy nezjistila, proč ji oslovoval právě tímto vzletným přízviskem. Někdy se zdálo, jako by se jí jen posmíval, i tak ale vždy ucítila zvláštní mihotání.

Dokud byla malá, byl Cairo při cestách do Nazulu to jediné, na co se mohla alespoň trochu těšit. Vše se bohužel začalo komplikovat krátce po jejích dvanáctých narozeninách. Byl o rok starší a pro ni bylo najednou těžké hovořit s ním stejně jako před rokem. Případlo jí to zvláštní a nepochopitelné. Při poslední návštěvě pobíhali po paláci a divočili stejně, jako to dělali už od jejích osmi let. Při příští zjistila, že se před ním stydí. Celý následující rok pak spolu téměř nepromluvili.

Ten den, kdy jí dal pomeranč, se před ním už ne-skrývala. Poprvé ucítila, jak rozpaky vytlačuje něco jiného, něžného, vzácně sladkobolného. I když vědě-la, že to není možné, napadlo ji, že by něj mohla být docela dobře zamilovaná. O pět dní později se i se svou rodinou vrátila do Paříže. A hned den poté...

Nastala apokalypsa, přinejmenším v Nazulu. Dě-dice trůnu, jejího snoubence Rijáze, zajali vzbouřenci a drželi jej jako rukojmí.

A Cairo?

Nikdo nedovedl s určitostí zjistit, jestli při pře-vratu zahynul a jestli i jeho tělo skončilo ve strouze. Zdálo se, že to nikoho nezajímá, jako by druhoroze-ný královský syn nebyl dost důležitý na to, aby se jej alespoň pokusili identifikovat.

Teď už na tom nezáleželo. Rijáz se ocitl na svobo-dě, a to znamenalo, že se buď bude snažit znovu zís-kat svoji nevěstu, nebo se jí pomstít. Nepřála si mít nic společného s prvním ani druhým. Odmítala platit vlastním životem za hříchy svého otce. I tak ale vědě-la, že se následkům jeho činů bude muset tak či onak postavit čelem.

Navlékla si popruhy batohu, zamířila ke dveřím a otevřela je.

Ztuhla.

Stál tam.

Vyšší, širší a větší, než když ho viděla naposledy. Nebyl to ale Rijáz v doprovodu vojáků, obraz, který často vídala ve zlých snech, a ani jeho přízrak, které-ho se bála a před kterým v nich utíkala.

Byl to on.

Cairo al-Hadíd, z masa a kostí. Stál na chodbě pří-mo před jejím bytem.

„*Jamár*,“ pronesl klidně. „Přišel jsem si pro tebe.“

I když měl šejk Cairo Ahmad Sajíd al-Hadíd vlast-ní zemi, byl už dlouho člověkem bez domova. Za celý

život na to ani na okamžik nezapomněl. V uších mu nikdy nepřestal znít matčin nářek a otcovo smrtelné chroptění, poslední výdech muže, který se chopil meče a bojoval v předem prohrané bitvě. Byl právoplatný král Nazulu a nikdy by nenechal svoji zemi padnout bez boje. Nebýt zrady, nepadla by.

Zrady, která přišla z rukou Dominika Harta, který propadl chamtivosti, zapomněl na dohodu s nazulskou královskou rodinou a rozhodl se přijmout peníze od krutého žoldáka, který zosnoval její vyhubení.

Onen muž usoudil, že už je čas přestat bojovat za moc pro jiné, a chtěl ji získat pro sebe. Nazul si vybral proto, že byl bohatý na přírodní zdroje, a přitom dostatečně malý a bezvýznamný na to, aby se pak za své činy musel zpovídat světovým mocnostem.

Cairo vždy věřil, že boží mlýny melou sice pomalu, ale jistě. Žoldák nakonec pobyl na trůnu jen pár let a Cairo s velkou radostí jeho vládu vlastnoručně ukončil. Když se svými muži vtrhl do paláce, vyčetl z jeho tváře, že uzurpátor poznal, že nastal jeho konec.

Nepřišel do paláce proto, aby bral zajatce. Krvavé bitvy měly svoji cenu a pomsta byla drahá. Cairo si tváří v tvář památce své rodiny vždy připadal jako dlužník, a jeho dluh zůstával nesplacený i dnes. Žil s vědomím, že jednou nastane chvíle, kdy obětuje vše tomu, aby spatřil svoji zemi obnovenou a znovuzrozenou, s bratrem na trůnu jako právoplatným vůdcem Nazulu.

Nepatřil mu jeho život, touhy, tělo ani duše. Právo na život, který by patřil jen jemu, ztratil už před dlouhými lety, uprostřed pouštní noci, kdy se nevědomky dopustil osudové chyby, která jej připravila o vše, co mu bylo drahé.

V den převratu utekl z paláce s vědomím, že se jednoho dne vrátí. Přesídlil do Británie a začal používat jméno Sajíd al-Šahár odvozené z matčina příjmení.

Díky důvtipu a znalosti systému se dostal na nejlepší školy a začal budovat svoje obchodní impérium.

Lidé jej dnes znali jen jako playboye, obchodníka a finančního magnáta. Nevěděli, že mají co do činění s chlapcem, který sledoval smrt své rodiny v dalekém pouštním království, o kterém nikdo nikdy neslyšel.

Jak bylo tamější krveprolití důležité v porovnání s celosvětovými konflikty? Tak málo, že v Evropě a Spojených státech se zprávy o převratu ani nedostaly na titulní stránky médií. Koho zajímalo, že se lidé navzájem zabíjejí v nějaké zapomenuté zemi, kam by nikdo z čtenářů novin nikdy nejel na dovolenou?

Celá ta léta mu šestým smyslem napovídal, že Rijáz, starší bratr a dědic trůnu, vojenský převrat přežil. Obchodní impérium vybudoval jen proto, aby mohl zničit muže, kteří vyvraždili jeho rodinu a připravilo bratra o trůn.

Věděl, že pokud je Rijáz opravdu uvězněný, může jej zachránit jen on. Pro celý svět se stal Sajídem, uvnitř ale vždy zůstal Cairem.

Věděl, co je jeho úkolem a co musí udělat, aby jej splnil. Oddával se všem rozkoším, které se ve světě daly najít. Původně to byl jen způsob, získat přístup do společnosti a tím i k vlivným lidem. Večírky a okázalé hýření pro něj měly význam jen v tom, že dovedly alespoň dočasně otupit trýznivé vzpomínky na to, co se stalo v Nazulu. Nevadilo mu, že se vzpomínky po letech ve vyhnanství rozmazaly. K tomu, aby splnil své poslání, ani nemusely zůstat bolestně ostré.

Nikdy nezapomněl, kým je. Zjistil, že dovede tvrdě pracovat a ještě tvrději usilovat o úspěch. Vybudoval tedy obchodní impérium, které mu umožnilo volně cestovat mezi státy a hledat spojence, kteří mu pomohli svrhnout cizáky z nazulského trůnu. Často se při tom ocital ve společnosti nebezpečných mužů, kteří netrpěli žádnými zábrany.

Jednou při podobném setkání zachránil z jejích spárů mladou dívku, Briannu Whitmanovou. Pomohl jí uniknout chmurnému osudu, který jí připravil její vlastní otec, zaplatil jí školu a pomohl jí tak stát se uznávanou poradkyní těch, kdo se ocitli v těžkých životních situacích. Co na tom, že mu takové zaměstnání zprvu připadalo jako moderní změkčilost...

Názor změnil teprve ve chvíli, kdy po patnácti letech poprvé spatřil svého bratra. Tehdy Briannu nalaj, aby mu pomohla v návratu do světa, do kterého odjakživa patřil, a aby se navždy rozloučil se zvířetem, ve kterého jej přetvořila léta izolace.

Rijáz dnes sice byl svobodný, ale rozhodně nebyl sám sebou. Byl neomalený a chyběly mu i základní společenské dovednosti. Léta v žaláři ubil čtením a proměnou svého těla ve válečný stroj. Byl dnes podivnou směsí několika osobností, jedné vzdělané, druhé divoké a impulzivní. S používáním nabytých znalostí ve skutečném světě neměl Rijáz žádnou zkušenost. Jen taktak dovedl vést souvislý rozhovor a nemohlo být ani řeči o tom, že by obstál ve světě globální diplomacie.

Cairo zažil z první ruky Rijázovo osvobození z žaláře. Jeho bratr byl oblečený v hadrech, zarostlý dlouhými vlasy a vousy. Očekával, že ho najde slabého a bledého, ale Rijáz už od první chvíle působil jako hrouda svalů a ohnivého hněvu. Odmítal opustit celu a spát v posteli. I dnes trávil většinu času ve vězeňské kobce. Po osvobození žádal jen o cheeseburger a Ariel Hartovou.

Cairův návrat do nazulského paláce zatím zůstal veřejnosti utajený. Získal sice moc, zjistil ale, že Rijáze zatím nemůže představit lidu jako právoplatného následníka trůnu.

Nebylo možné dopustit, aby se jeho bratr jevil jako duševně narušená osobnost, nesměl působit jako

člověk navždy postižený tím, co prodělal. Lid si žádal přesvědčivý návrat vítěze.

Ariel...

Vždy věděl, kde ji má hledat. Tisíckrát jej napadlo, že by se s ní mohl znovu setkat, věděl ale, že existuje jediná příležitost, při níž by ji směl znovu spatřit – to kdyby ji Rijáz chtěl zpět. A bratr ji chtěl, proto mu nezbylo než vyplnit jeho přání. Cítil, že mu to dluží.

„Musela jsi přece vědět, že si pro tebe jednoho dne přijdu,“ pronesl teď klidně.

„Já...“

Byla krásná. Připomínala mu pomerančové květy v palácové zahradě. Byla jako hustý, voňavý vzduch. Byla okamžikem, který se mu už nikdy nevrátí.

Tíže vzpomínek jej překvapila. Vždy soudil, že je pro něj dnes většina světa mrtvá. Když Rijáz osvobodili z žaláře, cítil podivnou směs hněvu a touhy. Měl pocit, že právě prožívá něco, co jej přesahuje a co je větší než on.

Připadala mu až neuvěřitelně krásná. Překonala vše, čím se mohla stát.

Když k němu vzhledla, připomněl mu odstín jejích doširoka vytřeštěných modrých očí skořáčku drozdích vajec. Byla oblečená, jako by se chystala k útěku. *Někdo ji musel varovat*, blesklo mu myslí.

„Přišel jsi mě zabít?“ zašeptala.

„Ne,“ odvětil. „To by bylo příliš jednoduché. Jsem civilizovaný člověk.“

„A ne mrtvý,“ podotkla.

„Ne. Aspoň jsem nebyl, když jsem to naposledy zjišťoval.“ Probodl ji zkoumavým pohledem. „Myslela jsi, že jsem po smrti?“

„Nemohla jsem to vyloučit.“ Odvrátila pohled. „Vím, jaký osud potkal zbytek tvé rodiny.“

Nepochyboval, že v jejích očích spatřil lítost a smutek, nenechal se tím ale zviklat. „Rijáz je naživu.“

Pomalou přikývla. „Tak proto tu jsi? Kvůli Rijázovi?“
 „Ano,“ přitakal. „Kvůli svému bratrovi. Nezdá se, že by tě překvapilo, že žije.“

„Něco se povídalo. Že ho pro všechny případy nechávají naživu, ale v palácovém vězení. Úplně tomu nerozumím.“

„Já taky ne, ale jak může člověk pochopit vůli šílence? Tím myslím i tvého otce.“

„Netušila jsem, že můj otec zradil vaši rodinu.“

„A já ti to ani nevyčítám. Byla jsi ještě dítě.“

„To ty taky.“

Spočinul na ní dlouhým pohledem. Od chvíle, kdy prchal z paláce, se už nikdy jako dítě necítil. Věděl, že musí přežít. Byl jediný z rodiny, kdo nezemřel a ani neupadl do zajetí. Přežití vnímal jako poslední otcův rozkaz.

„Takže tu nejsi kvůli pomstě?“

Napadlo ho, že pomsta by byla snazší než úkol, který mu svěřil jeho bratr. Jednu už vykonal. Byla snadná a cítil se po ní očištěný. „Ne. Jsem tu, abych zajistil dodržení úmluvy. Můj bratr je na svobodě a potřebuje manželku.“

„Asi nemá jinou možnost...?“

„Ne, nemá. Byla jsi zaslíbena mé rodině. Moje rodina už ztratila příliš mnoho z toho, co jí náleželo. Nechci, aby přišla i o tebe.“

Pohodila vlasy. Na okamžik mu připadla jako povýšená dáma z americké společenské smetánky. Když kdysi tu a tam přicestovala do jeho země, často se nedovedl zbavit podezření, že pod milým chováním a velkýma očima se ve skutečnosti skrývá povýšené pohrdání jeho zemí a jejími zvyky. Možná se ale jen snaží působit statečně.

„Působí to na mě jako pláč nad rozlitým mlékem,“ prohlásila.

Nebyl krutý, nebyl ale ani z těch, kdo se dovedou sehnout. Byly věci, které odmítal strpět – hlupáky,

pokusy o manipulaci či povýšený postoj ženy, jejíž otec zosnoval vraždu jeho rodičů.

„Nerozlilo se mléko, prolila se krev, *jamár*. Krev mých rodičů. Rijáz byl v žaláři patnáct let. *Patnáct let*. Bez jediného kontaktu s lidmi venku. Já zatím kul zbraně, které ho osvobodily. A ty tu teď se mnou chceš mluvit v příslovích a rčeních? Dovol, abych ti to vrátil. Oko za oko. Zub za zub. Život ve vězení... za život ve vězení.“

Na tom, co si přeje ona, mu právě teď ani za mák nezáleželo. Soudil, že smířlivost by teď byla neodpustitelná. Nepochyboval, že by tak jen by zopakoval chybu, které se s Ariel už jednou dopustil.

Natáhl k ní ruku, vzal ji za paži a zhurta vytáhl z bytu. Nevykročila ale dost rychle, proto ji zvedl ze země a sevřel v náručí. Na okamžik mu připadlo, jako by byla nevěsta, kterou se chystá přenést přes práh domu.

K smíchu. Ariel není pro tebe. Nikdy nebyla. Už od první chvíle patří Rijázovi. A Rijáze připravili... o všechno.

Nevnímal, že za něj rozhoduje hněv podnícený myšlenkami na bratra a vůle odčinit svůj podíl na jeho osudu. Jen matně si uvědomoval, že ho Ariel pěstmi bije do hrudi. Její údery se od ní odrážely jako kamínky od kůry vzrostlého dubu. Nemohly nic změnit na tom, jak kvůli ní a jejímu otci trpěla jeho rodina. Celých patnáct let jej při životě držela jen touha dosáhnout pomsty. A Ariel...

Spokojeně si žila v Paříži, bez okovů hrůzy, kterou jsi zažil v paláci.

Nezdržoval se čekáním na výtah, snesl ji po schodech starého domu a na ulici vykročil k čekající limuzíně. Otevřel zadní dvířka a doslova ji hodil na měkké sedadlo. Než se stačila vzpamatovat, přisedl si, rázně za sebou zavřel dvířka a zamkl je. „Jeďte,“ rozkázal řidiči.

Řidič byl dost dobře placený na to, aby se raději na nic nevyptával.

Sotva se vůz rozjel, Ariel jeho směrem vykřikla: „Unáší mě.“ Řidičovy lhostejné oči se ve zpětném zrcátku setkaly s Cairovým pohledem. Hned nato Cairo stisknutím tlačítka zvedl přepážku mezi přední a zadní částí vozu.

„Je mu to jedno,“ poznamenal.

„Cairo, k čemu je dobré, abych si vzala tvého bratra?“ vyhrkla zoufale.

„K čemu?“ zeptal se.

Divoce se kolem sebe rozhlédla a hned nato ustrnula, jako by si teprve teď uvědomila něco zásadního. „Ty ani *nechceš*, abych si ho vzala, ne? Chystáš se mě snad veřejně popravit? I teď, když už je můj otec po smrti?“

„S tebou mi nejde o pomstu,“ odtušil. „Krom toho, veřejná poprava je barbarská. Barbarský byl ale i tvůj otec, Ariel. A kdyby byl naživu, možná bych se k němu zachoval stejně krutě, jako se on choval k mé rodině. Není spravedlivé, že zemřel tak elegantně, na obyčejný infarkt. Měl příliš rychlou, příliš pohodlnou smrt. Moje matka křičela bolestí. Otec bojoval do posledního dechu.“

Musel uznat, že v sobě Ariel má alespoň tolik slušnosti, aby se po jeho slovech zatvářila zahanbeně.

„Nejde o to, že bys měla platit za jeho hříchy, i to by bylo příliš jednoduché,“ pokračoval. „Jde mi především o obnovení Nazulu. Byla jsi součástí slibu složeného mé zemi, mému bratrovi. Tvůj otec se účastnil rozbití naší země a jejího řádu. Jak mám jinak dokázat jejímu lidu, že se vše vrací do původních kolejí? Musím Rijáze uvést na trůn, s tebou jako jeho nevěstou.“

Téměř se trpce rozesmál. Velmi dobře si uvědomoval, že minulost se vymazat nedá, i kdyby se snažil přítomnost pozlatit sebevíce. „Nejdůležitější ale